VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 10

Completări cu vieţi anterioare nepublicate

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2021

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Completări (III) la studiile de caz din volumele anterioare

Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe clarviziune şi telepatie, verificate pe nenumărate spirite şi clienţi. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ şi-ar afla aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil. Prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi.

NINA PETRE,
medium şi clarvăzătoare

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacţiile destinatarilor, unde este cazul.

Lista studiilor de caz (volumul 10):

În volumele anterioare, am publicat studiile vieţilor anterioare ale spiritelor unor persoane din România, preluându-le din site-ul nostru www.spiritus.ro. În prezentul volum, nr. 10, completăm seria în dreptul câtorva nume. Episoadele spirituale în „completare" nu au fost publicate şi online, unul din motive fiind că, la unele, lipsesc comentariile destinatarilor. Am adăugat în final şi un studiu nou de caz, cu comentariile Valentinei.

	VIEŢILE ANTERIOARE (completări III)		
Studii de caz	Vol. 1-3	Vol. 8	Vol.10 completări III
MAGDA	1-4		5 - 7
ALIN		1-2	3-6
GEORGE		1-7	8-11
RYAN		1-3	4
DAVID		1-3	4-7
VALENTINA			1-7
Total episoade			*23*

MAGDA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Ruchta Lorenken (1886-1938)

2 ⦿ Suker Kandiril (1798-1874)

3 ⦿ Lhu Shu Dart (1703-1780)

4 ⦿ Ahydel (1612-1680)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

5 ⦿ Akuna (1458-1511)

6 ⦿ Feliciano Senarega (1306-1368)

7 ⦿ Chen (1166-1213)

Episodul 5 - AKUNA

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe australianca AKUNA. Viaţa ei s-a desfăşurat în perioada anilor 1458-1511 (secolele 15-16). AKUNA s-a născut într-un trib de aborigeni aşezat în zona de sud-vest a continentului Australia, la mică distanţă de ţărmul Oceanului Indian.

Membrii comunităţii se hrăneau din vânătoare, pescuit şi culesul plantelor comestibile. Totemul tribului era şarpele neveninos.

Formă predominantă a religiei aborigenilor austalieni era totemismul. Acesta reprezenta credinţa în legătura supranaturală dintre grupurile de oameni şi anumite animale, plante sau alte forme ale materiei. Animalul sau obiectul al cărui nume îl purta o comunitate de aborigeni era totemul ei. Interdicţia de a ucide animalul-totem şi de a-l folosi drept hrană avea un aspect pur moral, încălcarea ei atrăgând nemulţumire, reprobare sau o frică superstiţioasă din partea celorlalţi membri ai grupei totemice, dar fără sancţiuni concrete.

În tribul AKUNEI, exista teama că ucigaşul unui şarpe, veninos sau neveninos, putea fi ucis în condiţii neaşteptate sau murea cineva din familia lui. De obicei, bărbaţii tribului ucideau şerpi veninoşi pentru a scăpa cu viaţă, ei şi familiile lor.

Tatăl AKUNEI se numea Akama. Nevasta lui, Barite, dăduse viaţă la unsprezece copii, şapte fete şi patru băieţi. Au fost ucişi de şerpi la vârsta copilăriei cinci fetiţe şi patru băieţi. După ce i-a murit şi ultimul băiat, Akama, furios şi disperat, a început să vâneze şerpi, veninoşi şi neveninoşi, ucigându-i pe toţi. Nu ţinea cont de sfaturile consătenilor, care îl avertizau că totemul strămoşesc se putea supăra pe el. Cele două fete rămase în viaţă au reuşit să se mărite şi să aibă copii.

Iluka, sora mai tânără cu 6 ani a AKUNEI, a făcut nunta la 13 ani cu gospodarul Nioka, un flăcău de 19 ani. Au avut împreună două fete şi cinci băieţi. Au fost ucişi de şerpi trei băieţi.

AKUNA s-a măritat la 14 ani cu gospodarul Jago, un tânăr de 18 ani. Ea a născut trei fete şi trei băieţi. Fetele se numeau Tarni, Arora şi Ekala, iar băieţii, Maka, Yuka şi Quoba. Tarni, Yuka şi Quoba au fost ucişi de şerpi. Furios, Jago a început să omoare toţi şerpii care îi ieşeau în cale. La 26 de ani, Jago a fost ucis de un aligator în timp ce se afla în barca lui la pescuit.

AKUNA, rămasă fără bărbat, a trăit în singurătate timp de 31 de ani. A murit la 53 de ani, în vara torida a anului 1511, grav bolnavă de inimă.

Nefericită AKUNA avea darul prevestirilor, dar nu i se dădea suficientă atenţie. Ea presimţea atacurile unor animale periculoase: şerpi, vulturi, câini dingo, peşti foarte mari, aligatori etc.

Nina Petre
30 august 2019

Episodul 6 - FELICIANO

Episodul spiritual nr.6 îl are ca erou pe italianul FELICIANO SENAREGA. El s-a născut în oraşul Milano şi a trăit între anii 1306-1368 (secolul 14).

La data naşterii lui FELICIANO, oraşul Milano se aflã sub stăpânirea seniorului Matteo I cel Mare, reprezentant al familiei Visconti.

Fabrizio Senarega, administrator pe moşia nobilului Giuliano Spinola, era căsătorit cu doamna Ottavia. Aveau împreună un singur copil, pe FELICIANO. Moşia lui Giuliano era situată spre nord de Milano.

Fabrizio venea săptămânal acasă, în Milano, aducând fructe, legume şi carne.

FELICIANO a studiat acasă cu profesori din Milano între 8 şi 14 ani. Băiatul avea 19 ani, când i-a murit tatăl, răpus de tuberculoză. Cu un an înainte, murise şi domnul Giuliano, iar moşia trecuse în stăpânirea lui Carlo Spinola, fiul acestuia.

Carlo îl cunoştea bine pe FELICIANO şi îl admirase deseori cu câtă bunăvoinţă îl ajută pe Fabrizio în administrarea treburilor de pe moşie. Fără să stea mult pe gânduri, Carlo i-a oferit lui FELICIANO postul de adminstrator. Ottavia, văduva lui Fabrizio, a rămas în casa din Milano, unde îşi jelea soţul pierdut în fiecare zi.

FELICIANO s-a căsătorit la 23 de ani cu Eleonora Spinola, verişoara lui Carlo. Fata avea 17 ani şi a primit ca dar de nuntă de la tatăl ei o vilă eleganta în Milano. Eduardo Spinola, tatăl Eleonorei, era un cunoscut om de afaceri în oraş. Soţia lui se numea Evelina.

Eleonora a dat viaţă la trei copii. Prima născută, Antonia, a sosit când mama ei avea 20 de ani. După Antonia, au fost şi doi băieţi: Fidelio, decedat la vârsta de un an, şi Tino, decedat la 3 ani, ambii grav bolnavi de plămâni.

Antonia s-a căsătorit la 18 ani cu moşierul Niccolo Goria, un bărbat de 27 de ani. Au avut trei copii, doi băieţi şi o fată. FELICIANO Senarega a decedat la 62 de ani, în iarna anului 1368, fiind grav bolnav cu inima.

Încă ceva despre FELICIANO:

- A fost foarte afectat la moartea celor doi băieţi şi treptat s-a îmbolnăvit de inimă;

- Iubea nespus de mult natura, animalele sălbatice şi pe cele domestice;

- Foarte bun gospodar, punea umărul alături de ţărani şi meseriaşi la lucrările agricole, pomicole, tăierea copacilor din pădure, supraveghind totul, chiar şi vânzarea produselor în Milano şi în alte oraşe;

- Nu lovea muncitorii şi nu îi păcălea la plată;

- Şi-a iubit enorm soţia şi copiii.

- Din respect pentru soţia lui şi pentru propria persoană, nu a mai frecventat după căsătorie niciun bordel.

Nina Petre
1 octombrie 2019

Episodul 7 - CHEN

Episodul spiritual nr.7 o are ca eroină pe chinezoaica numită CHEN. Ea s-a născut în oraşul Beijing şi a trăit între anii 1166-1213 (secolele 12-13).

În perioada vieţii lui CHEN, pe tronul Imperiului chinez au domnit împăraţii dinastiei Sung de Sud.

Meşterul Xiaodan din Beijing, căsătorit cu doamna Yuan, avea un singur copil, pe frumoasa CHEN. Părinţii au învăţat-o pe CHEN meseria lor, confecţionarea de haine, pălării şi sandale. Niciunul dintre aceşti oameni nu a avut ştiinţă de carte.

CHEN avea 15 ani, când moşierul-cămătar Guiren, un bărbat văduv în vârstă de 42 de ani, a cerut-o pe CHEN în schimbul unei datorii neplătite de părinţii ei. Xiaodan luase de la moşier pânză de mătase naturală şi paie de orez, toate necesare confecţionării hainelor destinate vânzării. Comerţul mergea greu, iar Xiaodan nu reuşise să îşi achite datoria la timp. CHEN a fost luată de la părinţi şi dusă în casa lui Guiren, aflată pe vasta lui moşie, spre sud de Beijing.

Guiren nu avusese copii cu fosta soţie. CHEN i-a dăruit un băiat, pe voinicul Xue, născut la 18 ani. Guiren a decedat la 46 de ani, din cauza unui atac de cord, provocat de consumul exagerat de alcool. CHEN, rămasă văduvă la 19 ani, cu un copil de un an, a vândut moşia şi s-a mutat în Beijing, lângă părinţii ei. Şi-au deschis un atelier mare, unde s-a început confecţionarea unui număr mare de haine.

La scurtă vreme după mutarea în Beijing, au vizitat-o două femei de pe o moşie învecinată cu cea pe care o vânduse. Fiecare dintre ele era însoţită de câte un băiat şi afirmau că îşi concepuseră copiii cu moşierul Guiren. Femeile cereau avere pentru băieţii lor, Geming, în vârstă de 7 ani, şi Zhen, de 10 ani. CHEN nu le-a crezut şi a pus paznicii să le alunge.

Ajunsă la 47 de ani, CHEN a fost răpusă de o boală de inimă veche de câţiva ani. Era în iarna anului 1213, iar Xue, fiul ei, împlinise 29 de ani. Ajunsese patronul atelierului familiei. Se căsătorise la 26 de ani cu Yun, o fată de 17 ani, şi avea doi copii: Heng, băiatul, şi Ting, fata.

După moartea lui CHEN, presupuşii fraţi Geming şi Zhen i-au cerut lui Xue câte o parte din averea lui. I-a refuzat şi a plătit cu viaţa pentru această atitudine. Cei doi l-au înjunghiat mortal şi i-au devastat atelierul.

Nina Petre

28 octombrie 2019

ALIN

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ◉ Pierre Valdy (1856-1916)

2 ◉ Lola (1788-1821)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

3 ◉ Akider (1713-1764)

4 ◉ Nyegre (1612-1665)

5 ◉ Karla Dekin (1500-1572)

6 ◉ Amedeo Astrucci (1409-1471)

Episodul 3 - AKIDER

AKIDER a trăit în perioada 1713-1764 (secolul 18). S-a născut în Turcia, în casa părinţilor lui din localitatea portuară Izmir. Acest oraş, port la Marea Egee, se afla pe ţărmul Golfului Izmir.

Părinţii lui AKIDER, Muhammad (tatăl) şi Aylem (mama), au avut şase copii. Patru dintre ei, două fetiţe şi doi băieţi, au murit de mici, fiind grav bolnavi, cu infecţii provocate de insectele care roiau peste tot. Au supravieţuit doi băieţi. AKIDER era cu 6 ani mai mare decât fratele său, Ismail. Amândoi au învăţat timp de 4 ani la şcoala islamică patronata de moscheea oraşului.

La 9 ani, AKIDER a pornit pe mare cu barca, împreună cu tatăl său, pentru a pescui vietăţi acvatice comestibile, pe care mama Aylem le vindea la piaţă. Familia lor era săracă, supravieţuind numai din banii câştigaţi de Aylem la piaţă sau de Muhammad, din vânzarea peştelui direct la ţărm.

AKIDER şi-a ales meseria de negustor, vânzând peşte şi alte produse alimentare: cereale, condimente, fructe. S-a căsătorit la 23 de ani cu Ymdeh, o fetiţă de 13 ani ce provenea din familia unui negustor de dulciuri. La 17 ani, Ymdeh a născut primul băiat, pe Kiral. După 2 ani, a sosit cel de-al doilea fiu, Abdullah. Prima fetiţă, Yahilah, a apărut când Ymdeh avea 22 ani. Ultimul copil născut de ea a fost tot o fetiţă, Kirad.

Ymdeh avea atunci 25 ani. Copiii au crescut frumos, voinici şi sănătoşi, părinţii ocupându-se mult de ei.

Harnica Ymdeh a rămas văduvă la 41 de ani, în anul 1764, când apa învolburată a Golfului Izmir i-a răpit bărbatul. Kiral, la 24 ani, Abdullah, la 22 ani, Yahilah, la 19 ani şi Kirad, la 16 ani, au rămas orfani de tată.

AKIDER, ajuns la 51 de ani, încă mai ieşea cu barca în larg, nedorind să renunţe la ocupaţia din tinereţe, pescuitul. De obicei, era însoţit de fiul cel mic, Abdullah. Acesta, fiind recent plecat la armată, AKIDER a rămas singur cu pescuitul săau, neputând fi însoţit nici de fiul cel mare, Kiral, care era căsătorit, avea un băieţel şi pleca pe distanţe lungi, fiind negustor ambulant. O furtună puternică l-a surprins pe AKIDER în larg, la mare distanţă de port. Ghinionul lui a fost că băuse o sticlă cu rachiu, din plictiseală, tot aşteptând să se prindă peştele în năvod. Ameţit de băutură, nu a vâslit suficient de puternic pentru a redresa barca greu încercată de valuri. A fost răsturnată, iar AKIDER, înghiţit de valuri.

Nina Petre
13 ianuarie 2017

Episodul 4 - NYEGRE

Eroul povestirii este un aborigen australian numit NYEGRE, care a trăit între anii 1612-1665 (secolul 17). NYEGRE s-a născut într-un trib de negri australieni, comunitate cu câteva zeci de suflete, adăpostită într-o zonă cu păduri sălbatice. Astăzi, satul în care şi-a dus viaţa NYEGRE poate fi localizat între fluviul Gascoyne, care îşi varsă apa în Oceanul Indian, şi lacul Mac Leod, situat în apropierea ţărmului vestic al Australiei.

Şeful de trib Rranu a avut împreună cu nevasta lui, Akudi, unsprezece copii. Opt dintre ei, două fete şi şase băieţi, s-au stins din viaţă până să împlinească 3 ani, suferind grav din cauza înţepăturilor de insecte, a muşcăturilor de şerpi şi a unor infecţii digestive. Supravieţuitorii ajunşi la vârsta maturităţii au fost trei băieţi. Cel mai mare dintre ei era NYEGRE. După el urma, la 4 ani diferenţă, Rudigu. Ultimul, numit Orrm, avea cu 2 ani mai puţin decât Rudigu.

Membrii tribului trăiau din vânătoare, pescuit şi culesul plantelor comestibile. Nu ştiau să practice agricultura. NYEGRE avea 22 de ani, când i-a murit tatăl, din cauza unei muşcături de şarpe. NYEGRE, pregătit de la vârsta de 10 ani în tainele funcţiei de şef de trib, prin

strădaniile tatălui său, Rranu, a fost investit spre a-i lua locul după 2 zile de la moartea acestuia.

Nefiind căsătorit, tânărul NYEGRE a fost mutat de sfatul comunităţii într-o colibă separată de cea a părinţilor lui. Acolo şi-a adus nevastă la 24 de ani. Ordo, o fetiţă de 13 ani, s-a maturizat treptat, devenind mama a paisprezece copii. Dintre aceştia, opt fetiţe şi patru băieţi au decedat imediat după naştere sau la câteva luni după aceea. Au supravieţuit două fete. Pe Udgum, Ordo o născuse la 17 ani, iar pe Noyagre, la 24 ani. Pe amândouă, părinţii le-au măritat cu bărbaţi din tribul lor înainte să fi împlinit 15 ani.

NYEGRE, tatăl lor, un şef de trib energic şi săritor la nevoie pentru cauza oricui, a decedat la 53 de ani în condiţii suspecte, fără să fi arătat semne de boală. Sfatul bătrânilor s-a pronunţat cu privire la moartea lui neaşteptată, considerându-l vinovat pe şeful unui trib rival, temut practicant al magiei vătămătoare, dornic de a ocupa o parte din zona bună pentru vânătoare folosită de tribul lui NYEGRE. Foarte încrezător în rezistenţa trupului său voinic şi sănătos, NYEGRE nu se înspăimânta la avertismentele bătrânului vrăjitor, omul său de încredere, care se tot lăuda că avea de luptat în fiecare zi cu vrăjile sosite din direcţia tribului rival. Cu acel trib, NYEGRE purtase zeci de războaie, respingând atacurile de fiecare dată. După fiecare victorie, se simţea fără putere timp de câteva zile. Bătrânul vrăjitor îl supraveghea necontenit, făcându-i descântece potrivite cu starea lui.

Printre credinţele religioase ale aborigenilor australieni, un loc deosebit îl ocupa credinţa în magia aducătoare de nenorociri (magia vătămătoare sau neagră). Pe seama ei se puneau aproape toate bolile, nenorocirile şi chiar moartea. Conform credinţei aborigenilor, moartea ce nu survenea în lupte era o urmare a magiei, a vrăjitoriei tainice a duşmanilor. Orice aborigen, fără iniţiere specială, putea să facă vrăji duşmanului său, mai ales dacă respectivul aparţinea altui trib. Existau şi profesionişti în magie, numiţi vraci sau vrăjitori, de care se temea toată lumea.

În ritualurile magiei aducătoare de nenorociri se foloseau diferite obiecte, descântece, vrăji şi blesteme. Credinţa în magia vătămătoare era o adevărată nenorocire pentru băştinaşii australieni. Bănuiala privind săvârşirea de vrăjitorii servea drept motiv principal pentru conflictele şi ciocnirile dintre triburi. Chiar şi în cadrul aceluiaşi trib, bănuielile şi acuzaţiile reciproce privind vrăjitoria constituiau motive ale certurilor şi vrajbei.

Şeful NYEGRE s-a culcat într-o seară sănătos, iar spre dimineaţă, trezindu-se din somn, Ordo şi-a găsit bărbatul mort lângă ea. Sfatul

bătrânilor înţelepţi a discutat cu cei doi vrăjitori, aflând de la ei că, în timpul nopţii, i se făcuse lui NYEGRE o vrajă de moarte.

Bărbatul lui Udgum, fata cea mare a răposatului, urmând să preia funcţia socrului NYEGRE, a convocat adunarea întregii comunităţi, insistând să afle dacă magia vătămătoare aducătoare de moarte fusese făcută de cineva dintre ei sau sosise pe calea aerului de la un alt trib. Cu toţii au fost de acord că nenorocirea le fusese trimisă de la un trib rival cu care purtaseră mai multe războaie.

După înmormântarea şefului în adâncul pădurii, ginerele Oadu, noul şef de trib, s-a iniţiat în magie vătămătoare, aşteptându-şi momentul răzbunării. Luptele prin practici de magie vătămătoare au continuat multă vreme după moartea lui NYEGRE.

Nina Petre
30 ianuarie 2017

Episodul 5 - KARLA

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe belgianca KARLA DEKIN, a cărei viaţă s-a desfăşurat între anii 1500-1572 (secolul 16). KARLA s-a născut în somptuoasa vilă a părinţilor situată în oraşul Jette, aflat la nord de Bruxelles, în regiunea Brabant.

Brabantul, regiune istorică din Europa occidentală, se întinde la vest de cursul mediu al râului Meuse. Ocupat în secolul 5 de către franci, în perioada Evului Mediu a fost de mai multe ori divizat şi unificat. Din secolul 12, ca ducat independent, a fost alipit regiunii Burgundia de către Filip cel Bun (în 1430). A trecut mai târziu sub dominaţia Habsburgilor, în 1477.

Nobilul Arthur Dekin, căsătorit cu doamna Liandre, fiică de burghez bogat, avea doi copii. KARLA era cu 3 ani mai mare decât fratele ei, Enodhor. Ambii copii au fost educaţi în casa părinţilor cu guvernante şi profesori aduşi din Bruxelles. La 17 ani, Enodhor a plecat în Franţa, dorind să studieze arheologia şi câteva limbi de largă circulaţie mondială. Odată studiile terminate, tânărul de 24 ani a plecat spre Indiile Orientale, unde i s-a pierdut urma. Părinţii, îngrijoraţi de dispariţia lui, şi-au implorat fiica să nu plece din oraşul lor.

La 17 ani, KARLA s-a căsătorit cu bogatul negustor de ţesături şi haine de iarnă Honst Krauer, bărbat frumos, inteligent, în vârstă de 29 ani. Honst trecuse prin multe iubiri, oprindu-se în sfârşit la frumoasa

KARLA. Cuplul de tineri căsătoriţi şi-a început armonioasa viaţă de familie în casa lui Honst din Jette. El mai avea o casă cu multe anexe pe propria moşie, situată la est de oraş.

Terenul agricol, păşunea şi reşedinţa de la ţară îi reveniseră după moartea părinţilor, survenită în urmă cu câţiva ani. Cei doi se răsturnaseră cu trăsura pe drumul de ţară plin de gropi, când calul se speriase de un iepure ieşit dintr-un tufiş. Honst, unicul lor copil, suferise mult după pierderea părinţilor.

S-a bucurat enorm când KARLA a rămas însărcinată, la 3 ani după nuntă. Unicul lor copil, Theodore, s-a comportat de mic asemenea lui Honst, imitându-şi tatăl în toate gesturile lui. Honst îi oferea tot ce dorea, se purta frumos cu el, ca şi cu nevasta lui, KARLA. Erau cu toţii fericiţi. Averea lui Honst sporea anual prin vânzarea lânii oilor de pe moşie, dar şi prin comerţul cu ţesături şi haine, desfăşurat în cele două magazine din Jette.

Theodore era elev în ultimul an într-o instituţie pentru băieţi în Jette, când şi-a pierdut tatăl pentru totdeauna. Avea doar 17 ani când şi-a condus tatăl la cimitir. Mama lui, KARLA, rămasă văduvă la 37 ani, a intrat într-o depresie puternică, din care şi-a revenit cu greu, după câteva luni de tratament. A încercat să se sinucidă de două ori, fiind salvată de servitoarele din casă.

Femeia nu putea să înţeleagă cum fusese în stare soţul ei, un călăreţ excelent, să cadă de pe cal în drum spre casă, rupându-şi gâtul la intrarea în oraş. La fel ca atunci când i-au murit părinţii, calul s-a speriat de o vietate apărută în calea lui. Era întuneric şi ploua cu găleata. La 49 de ani, bunul Honst şi-a lăsat familia în grija rudelor şi prietenilor.

De dragul copilului ei, KARLA s-a rugat la Dumnezeu zi şi noapte să îi scoată din minte dorinţa sinuciderii. Iubirea lui Theodore, blândeţea şi grija lui permanentă, au ajutat-o să îşi revină la un comportament normal. Împreună cu fiul ei, KARLA a preluat conducerea moşiei şi a afacerilor din oraş ale regretatului soţ. A trăit până la 72 de ani, mereu ocupată cu diverse treburi, vizitându-şi săptămânal fiul, nora şi cei şase nepoţi.

Nina Petre
12 februarie 2017

Episodul 6 - AMEDEO

Episodul spiritual nr.6 îl are ca erou pe AMEDEO ASTRUCCI. El a trăit în perioada anilor 1409-1471 (secolul 15). AMEDEO s-a născut în casa părinţilor lui din oraşul Florenţa.

Negustorul cămătar Tiberius Astrucci, căsătorit cu Annaluisa, avea doi copii. Annamaria era cu 6 ani mai tânără decât fratele ei, AMEDEO. Educată cu exigenţă de către mama ei pentru a deveni o bună soţie catolică, fata s-a supus voinţei părinţilor, lăsându-se cununată cu un negustor cu 15 ani mai în vârstă decât ea, văduv. Au avut împreună patru copii. Cei trei copii ai acestuia, orfani de mamă, erau crescuţi de bunicii din partea tatălui.

AMEDEO, dovedind în perioada adolescenţei o atracţie deosebită pentru vindecarea oamenilor bolnavi, a fost înscris de tatăl său la Şcoala de Medicină din Milano, urmând să locuiască în vila unchiului Aurelio, fratele lui Tiberius. La 25 de ani, tânărul medic AMEDEO a revenit în Florenţa, dornic să se apuce de lucru. Părinţii i-au pus la dispoziţie parterul casei lor, unde AMEDEO şi-a deschis un cabinet medical.

S-a căsătorit la 30 de ani cu fata pe care şi-o dorise de multă vreme. Mariangela Serini avea 16 ani când s-a cununat cu doctorul AMEDEO, bărbatul visurilor ei. Din iubirea lor au rezultat doi băieţi. Vittorio s-a născut când mama lui avea 20 de ani. După 3 ani, a sosit frăţiorul său, Augusto.

Vittorio, atras puternic de arheologie, a plecat la 18 ani în Egipt, unde a urmat studii de egiptologie antică. A rămas în Cairo, unde s-a căsătorit cu o localnică. Augusto, foarte apropiat sufleteşte de părinţi, a urmat studii de Medicină, devenind apoi colegul de cabinet al tatălui său.

Anii au trecut repede, tatăl şi fiul de lângă el muncind zi de zi, numărul pacienţilor fiind în creştere. De la Vittorio primeau scrisori în fiecare an, el arătându-se mereu mulţumit de viaţa şi activitatea de pe pământul egiptean. La începutul anului 1471, având 62 de ani, doctorul AMEDEO a aflat prin pacienţii reveniţi din nordul Africii că în Egipt epidemia de holeră se întindea rapid. Îngrijorat pentru soarta fiului său, de la care nu primise veşti, AMEDEO s-a îmbarcat pe o corabie care l-a transportat până în nordul Egiptului. Ajuns în Cairo, a găsit oraşul cuprins de cumplită epidemie. Casa fiului său era în carantină. Vittorio şi soţia lui, Alehda, zăceau neputincioşi, vegheaţi de o vindecătoare bătrână. Sărmanul AMEDEO s-a apucat imediat de treabă, administrându-le bolnavilor medicamentele aduse din Florenţa.

Din păcate, cei doi tineri nu au putut fi salvaţi. Vittorio s-a stins la 28 de ani, în braţele tatălui său. Alehda închisese ochii cu câteva ore mai

devreme. Sanitarii au sosit la timp, luând trupurile celor decedaţi pentru incinerare la crematoriul oraşului. După pierderea fiului său, medicul AMEDEO a fost şi el răpus de holeră, fiind transportat la crematoriu după câteva zile. Vestea morţii soţului şi a fiului cel mare a sosit la sărmana Mariangela după câteva luni. Împreună cu Augusto, au amenajat un altar în camera ce le-a servit drept dormitor ei şi soţului iubit.

Nina Petre
3 aprilie 2017

GEORGE

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ○ Gilbert Saben (1878-1927)

2 ○ Muhammad (1803-1840)

3 ◉ Carmen Issos (1702-1758)

4 ○ Kroleigh (1611-1674)

5 ◉ Narke (1506-1569)

6 ◉ Rayal (1416-1461)

7 ○ Rarrun (1310-1358)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

8 ○ Durnu (1200-1274)

9 ◉ Arkime Örssen (1116-1181)

10 ○ Federico Rali (995-1034)

11 ◉ Pembe (816-868)

Episodul 8 - DURNU

Eroul episodului spiritual nr.8 este somalezul DURNU. El s-a născut în oraşul Mogadishu (Mogadiscio), port la Oceanul Indian, şi a trăit între anii 1200-1274 (secolul 13).

Teritoriul Somaliei a fost locuit neîntrerupt, din mileniul 2 î.Hr., de triburi somaleze. Acestea practicau un comerţ activ cu Egiptul faraonilor. Egiptenii aduceau fildeş, aur, abanos şi smirnă de pe Coasta Somaliei. În secolul 7 d.Hr. au pătruns în nordul Somaliei arabi din Yemen. Ei au întemeiat oraşele-stat prospere Zeila, Ifat şi Hadja. În secolele 9 şi 10, arabi sosiţi din Oman şi Persia au fondat oraşele Mogadishu, Barawa,

Merka. Arabii au impus islamul ca noua religie, iar aceasta s-a generalizat în secolele 15-16.

Negustorul de sclavi Basim din Mogadishu, căsătorit cu doamna Shazi, avea doi copii. DURNU era cu 4 ani mai în vârstă decât sora lui, Sadaf.

Căsătorită la 15 ani cu negustorul de alimente Amani, un tânăr de 23 de ani, Sadaf a devenit mama a doi băieţi: Afif şi Jinan.

Familia lui Basim nu avea ştiinţă de carte.

Începând cu vârsta de 12 ani, DURNU şi-a ajutat tatăl la negustoria cu sclavi. La 19 ani s-a căsătorit cu sclava etiopiană Abayne, o fată de 15 ani. Ea a născut un singur copil, pe fiul lor, Beruk, la vârsta de 17 ani. Femeia a decedat la 19 ani, chinuindu-se să nască o fetiţă moartă.

DURNU s-a recăsătorit la 26 de ani cu sclava egipteană Kema, o fetiţă de 16 ani. Ea a devenit mama a două fete. Pe Nub a născut-o la 17 ani, iar pe Cabar, la 20 de ani.

Beruk a devenit şi el negustor de sclavi. S-a căsătorit la 24 de ani cu Husya, o fată de 16 ani. Au avut împreună doi fii şi o fiică.

Frumoasă Nub a fost răpită de piraţi la 12 ani şi ucisă, pentru că ţipa prea tare.

Sora ei, Cabar, s-a căsătorit la 17 ani cu moşierul Bahij, un bărbat cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Au avut împreună două fete şi trei băieţi.

DURNU a decedat la vârsta de 74 de ani, din cauza unui atac de cord. Era foarte supărat de la o vreme, din cauza certurilor dintre fiul şi ginerele său, motivul fiind împărţirea averii lui.

Nina Petre
29 aprilie 2020

Episodul 9 - ARKIME

Episodul spiritual nr.9 o are ca eroină pe norvegianca ARKIME ÖRSSEN. Ea s-a născut în localitatea portuară Bergen, situată în sud-vestul Norvegiei, în vecinătatea Marii Nordului. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1116-1181 (secolul 12).

Teritoriul Norvegiei era locuit în antichitate de triburi germanice. Neîntrecuţi navigatori, vikingii au efectuat în secolele 8-11 numeroase expediţii pe coastele Angliei, Franţei (în Normandia), în Islanda, Groenlanda, în America de Nord şi Marea Mediterană. Micile regate norvegiene au fost unite, în anul 872, de către regele Harald I Haarfagen. La începutul secolului 11 s-a adoptat creştinismul.

Matteus Örssen, tatăl lui ARKIME, era marinar pe corăbii comerciale. Soţia lui Matteus, doamna Elin, dăduse viaţa la doi copii. ARKIME avea un frate mai tânăr cu 3 ani, numit Tim. Ajuns navigator ca tatăl lui, Tim s-a căsătorit la 24 de ani cu Berit, o fată de 18 ani din Bergen. Ea a născut un singur copil, pe fiul lor, Varg.

La 17 ani, ARKIME a devenit soţia negustorului naval Stein Sellar, un bărbat de 25 de ani din Bergen. Părinţii lui locuiau tot în Bergen. Baard Sellar, tatăl lui Stein, era constructor de corăbii. Doamna Janne, soţia lui Baard, născuse doi băieţi: Stein şi Truls.

ARKIME a dat viaţa unui singur copil, fiicei lor, Kari, născută la 21 de ani. Fata s-a căsătorit la 16 ani cu tâmplarul Erik, un tânăr de 23 de ani. Au avut împreună două fiice: Gull şi Gunn.

ARKIME vindea o parte din mărfurile aduse de Stein din nordul Europei: bijuterii, mătăsuri, stofe, vase din ceramică şi sticlă.

Stein era un soţ nervos, violent, aprig la băutură. Când era beat, găsea motive să îşi bată soţia. Pe Kari nu o lovea niciodată, fata fiind lumina ochilor lui. Kari, diplomata din fire, îşi apără mama de loviturile tatălui.

Împlinind 50 de ani, reumatismul l-a oprit pe Stein să mai călătorească pe mare. Neputând să stea degeaba acasă, şi-a deschis un depozit unde vindea blănuri şi piei de animale vânate în Norvegia.

Împlinise 73 de ani, când a rămas văduv. Reumatismul cronic, extrem de dureros, a ucis-o pe soţia lui. ARKIME a decedat la 65 de ani, în iarna anului 1181.

Nina Petre
25 mai 2020

Episodul 10 - FEDERICO

Episodul spiritual nr.10 îl are ca erou pe italianul FEDERICO RALI. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 995-1034 (secolele 10-11). FEDERICO s-a născut în localitatea Bergamo, situată spre nord-est de Milano.

Ernesto Rali, tatăl lui FEDERICO, lucra ca vizitiu la nobilul Maximiliano Pertini. Doamna Sienna, soţia lui Ernesto, dăduse viaţa unui singur copil, fiului lor, FEDERICO. Băiatul avea 6 ani, când întreaga familie s-a mutat în Milano, unde Ernesto a fost angajat ca vizitiu la moşierul Enrico Pertini, fratele lui Maximiliano.

Între 8 şi 11 ani, FEDERICO a învăţat carte într-o şcoală de lângă biserică, patronată de preotul paroh. La 12 ani, a început să lucreze pe moşia lui Enrico, situată spre est de Milano. Acolo s-a mutat împreună cu

părinţii. Tatăl lui şi-a continuat munca de vizitiu al boierului, iar mama Sienna a fost angajată ca bucătăreasă.

FEDERICO a lucrat pe vastul teren agricol, a îngrijit viţa de vie, pomii frutiferi, a ajutat la prepararea vinului. Pentru comportarea lui exemplară, a fost avansat în funcţia de administrator al moşiei.

S-a căsătorit la 20 de ani cu domnişoara Dona Pertini, o fată de 16 ani, una dintre nepoatele boierului Enrico, originară din Milano. Tatăl ei, Maurio Pertini, era negustor de blănuri. Mama ei, doamna Fabiana, dăduse viaţă la doi copii: Dona şi Giulio.

Darul de nuntă al părinţilor Donei, în bani de aur, i-a ajuns lui FEDERICO pentru cumpărarea unei moşii aproape de Milano. Acolo a cultivat viţă de vie, pomi fructiferi şi legume.

Dona a devenit mama a doi băieţi. Pe Alfredo l-a născut la 19 ani, iar pe Pietro, la 21 de ani.

În toamna anului 1034, FEDERICO a fost înconjurat la grădină de câţiva ţărani nemulţumiţi, care îl acuzau că i-ar fi înşelat la plata anuală în bani. La protestele lui FEDERICO, ţăranii s-au enervat şi l-au înjunghiat mortal. Au fugit care-încotro, lăsându-l să zacă între legume. A fost găsit de doi servitori şi dus în casă. Văduva Dona l-a îngropat în grădina casei, iar după aceea s-a interesat de cauza litigiului. A aflat de la servitorii din casă despre fuga casierului care le dăduse banii ţăranilor înaintea uciderii lui FEDERICO. Femeia a cercetat registrele soţului şi a observat că sumele notate de FEDERICO erau mai mari decât cele primite de muncitori. A înţeles uşor că hoţul fusese casierul, dispărut după uciderea nefericitului. Femeia şi-a luat băieţii şi s-a mutat în Milano. După aceea, a vândut moşia.

Alfredo, fiul cel mare, avea 16 ani, iar Pietro, 14 ani. Dona i-a crescut cum s-a priceput mai bine. Alfredo a învăţat meseria de cojocar. S-a căsătorit la 21 de ani cu Oriana, o fată de 18 ani. Au devenit părinţii a trei fete. Pietro a ajuns tâmplar. Căsătorit la 23 de ani cu Sebastiana, o fată de 19 ani, a avut împreună cu ea doi băieţi.

Nina Petre
15 iunie 2020

Episodul 11 - PEMBE

Episodul spiritual nr.11 o are ca eroină pe grecoaica PEMBE. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 816-868 (secolul 9). PEMBE s-a născut în regiunea istorică Anatolia, în localitatea Smirna (Izmirul de astăzi).

La acea vreme, Anatolia se află sub dominaţia Imperiului Bizantin. Anatolia sau Asia Mică, este o peninsulă occidentală din actuala Turcie asiatică. Încă dinaintea erei noastre, în Anatolia s-a dezvoltat o civilizaţie a bronzului, iar regiunea a ajuns vestită prin poziţia ei geografică favorabilă şi a bogăţiilor din adâncul pământului. Până în secolul 9, s-a produs prima colonizare greacă, numeroşi refugiaţi greci stabilindu-se pe coastele occidentale ale Anatoliei.

Părinţii eroinei noastre proveneau din colonişti greci. Athan, tatăl lui PEMBE, avea meseria de marinar. Soţia lui, numită Sapfo, era mama a două fete. PEMBE avea cu un an şi jumătate mai mult decât sora ei, Rhais.

Căsătorită la 15 ani cu marinarul grec Stefos, un tânăr de 22 de ani, Rhais a născut doi băieţi: Pastolis şi Zafiris.

Nici Athan şi nici familia lui nu aveau ştiinţă de carte.

PEMBE se născuse cu o voce frumoasă, moştenită de la mama ei. Împreună cântau melodii populare vechi greceşti.

La 16 ani, părinţii au măritat-o cu marinarul grec Klavdios, un bărbat de 26 de ani, originar din Smirna. El activa pe nave militare greceşti care protejau ţărmul de invaziile aventurierilor barbari, dornici să cucerească noi teritorii.

Părinţii lui Klavdios, Aristos şi Noeme, locuiau în Smirna. Aristos era luptător la paza ţărmului, pe uscat. Noeme, soţia lui Aristos, îl născuse numai de Klavdios.

PEMBE a născut primul copil la 18 ani, un băieţel care a decedat la naştere. La 21 de ani, a născut-o pe Skevi, o fetiţă frumoasă, care a supravieţuit. După Skevi, la 2 ani diferenţă, a mai născut un băieţel. Acela a trăit numai o lună.

Skevi s-a căsătorit la 15 ani cu negustorul grec Sefis, un bărbat de 24 de ani. Au avut un băiat, Theodis, şi o fată, Anthi. Tânăra femeie Skevi avea 31 de ani, când i-a murit mama. Cu 2 ani în urmă îşi pierduse şi tatăl.

Klavdios împlinise 60 de ani, îşi făcea planuri să plece din marina militară, când a fost ucis într-o luptă pe Marea Egee. PEMBE şi-a pierdut viaţa din cauza singurătăţii, simţindu-şi sufletul pustiit de dispariţia soţului. O criză puternică de inimă i-a trimis sufletul în căutarea celui pe care îl iubise de cum devenise soţia lui.

Timp de 2 ani, până la obştescul sfârşit, PEMBE a fost întreţinută şi îngrijită cu multă iubire de fiica ei, Skevi.

Nina Petre
5 iulie 2020

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 Pierre Lardy (1822-1874)

2 Alexandros Kirdis (1701-1778)

3 Loreda Nirrem (1630-1686)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

4 Rogdir (1511-1579)

Episodul 4 - ROGDIR

Eroul povestirii este persanul ROGDIR, care a trăit în perioada anilor 1511-1579 (secolul 16). ROGDIR s-a născut în străvechiul oraş Shiraz, aflat la acea vreme în Persia. Ţara a primit numele de Iran în anul 1935.

La data naşterii lui ROGDIR, Persia se afla sub stăpânirea dinastiei Safavide, al cărei fondator a fost şahul Ismail I (1502-1524). Ismail I a reunificat Persia şi a impus poporului credinţa şiită. Dinastia musulmană şiită a Safavizilor a domnit în Persia din 1502 până în 1736. Ismail I a pus bazele unui nou stat persan centralizat. Curentul religios şiit a ajuns religie de stat.

După Ismail I, următorul şah safavid a fost Tahmasp I (1524-1576). Succesorul lui s-a numit Ismail II şi a domnit între anii 1576-1577. Ultimul şah din perioada vieţii lui ROGDIR, Mohammad Khodabande, a domnit din 1578 până în 1588.

Fermierul Golzar din Shiraz, căsătorit cu doamna Mahtab, avea trei băieţi. ROGDIR, fiul cel mai mare, avea cu 3 ani mai mult decât Baraz. Acesta era cu 5 ani mai în vârstă decât Seyed. Cei trei fraţi au învăţat carte timp de 4 ani în mica şcoală islamică patronată de moschee.

La 15 ani, Baraz a plecat cu o corabie pe apa Golfului Persic, dorind să ajungă marinar. Alegerea a fost bună, omul reuşind să adune o mică avere în bani, care i-a permis să îşi ia de nevastă o fată superbă. S-a căsătorit la 22 de ani cu Laleh, ea având doar 15 ani. Harnică la naşteri, Laleh a dat viaţă la patru copii, două fete şi doi băieţi.

Fratele cel mai mic, Seyed, a rămas lângă părinţi, ajungând fermier alături de tatăl său. La ferma lor, situată în afara oraşului, creşteau oi,

cai, catâri şi păsări de curte. Produsele animaliere, vândute în Shiraz, le aduceau mulţi bani. Seyed s-a căsătorit la 20 de ani cu Firuzeh, o fată de 16 ani, care i-a dăruit trei fetiţe.

ROGDIR a ajuns muncitor la ferma tatălui său la vârsta de 12 ani. S-a mutat în cea mai mare casă de pe vastă proprietate, dornic să ajute la creşterea numeroaselor animale. Iubea foarte mult caii, îi îngrijea cu multă dragoste, iar animalele îi răspundeau cu afecţiune când străbătea distanţe mari călare. Producţia de oi, cai tineri, piei, blănuri, lână şi păsări, animale destinate vânzării, ajungând din ce în ce mai mare, ROGDIR a luat decizia, la doar 15 ani, să plece cu mărfurile pe apa Golfului Persic, spre porturile comerciale situate de-a lungul ţărmului. Însoţit de tatăl său şi de câţiva paznici, a vândut pieile, lâna şi blănurile la cele mai bune preţuri pe ţărmul Peninsulei Arabice.

La 24 de ani, ROGDIR s-a căsătorit cu Fatemah, o fetiţă de 16 ani, fiica unui negustor bogat. Din iubirea lor au rezultat trei copii. Unica fată, numită Shadi, a fost născută de mama ei la 18 ani. Fiul cel mare, Behruz, a sosit după 3 ani de la naşterea surorii lui. Hadi, fiul cel mic, era cu 5 ani mai tânăr decât fratele său.

Pe Shadi, ROGDIR i-a dat-o de nevastă la 16 ani fermierului Aref, un bărbat cu 9 ani mai în vârstă decât ea. Au avut trei copii, două fete şi un băiat.

Fiul cel mare, Behruz, ajuns un bogat fermier, crescător de animale, s-a căsătorit la 24 de ani cu Ehsan, fata având cu 9 ani mai puţin decât el. Au avut patru copii, două fete şi doi băieţi.

Hadi, fiul cel mic, ajuns marinar pe corăbii comerciale, s-a căsătorit la 27 de ani cu Arya, o fată cu 11 ani mai tânără decât el. Arya a născut doi băieţi gemeni şi o fetiţă.

Moşierul ROGDIR, soţ, tată şi bunic fericit, a trăit 68 de ani. În ultimii 3 ani de viaţă, a locuit în Shiraz, fiindu-i foarte drag micul palat construit în tinereţe. Era un mare consumator de mâncăruri gustoase, preparate de Fatemah, nevasta lui, împreună cu două servitoare. Vinurile scumpe îmbogăţeau mesele bogate consumate de ROGDIR în fiecare zi. Deseori mânca şi bea noaptea, când aveau musafiri până la ziuă.

În vara anului 1579 împlinise 68 de ani. Era foarte gras, respira precipitat şi se deplasa din ce în ce mai greu, cu ajutorul unui baston şi al unui servitor voinic. Inima şi rinichii nu mai funcţionau normal. Într-o noapte de august, pulsaţiile inimii s-au oprit. Dimineaţa, servitorul care îi păzise uşa dormitorului până la ora de trezire l-a găsit fără suflare.

Nina Petre, 6 februarie 2018

DAVID

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ○ Eleo Raste (1817-1868)

2 ◉ Laura Piresti (1720-1774)

3 ○ Kirdir (1611-1680)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

4 ◉ Adilla Seris (1513-1568)

5 ○ Helle Thott (1357-1413)

6 ◉ Rusen (1211-1268)

7 ○ Dayu (1114-1156)

Episodul 4 - ADILLA

Eroina povestirii nr.4 este spaniola ADILLA SERIS, care a trăit în perioada anilor 1513-1568 (secolul 16). ADILLA s-a născut în localitatea portuară Cadiz, situată în sudul Spaniei.

Tatăl ei, Dario Seris, muncea ca marinar pe corăbii transoceanice ale căror echipaje explorau coastele Americii de Sud. Chalina, soţia lui Dario, o născuse numai pe ADILLA. Fetiţa a învăţat să scrie şi să citească în limba spaniolă împreună cu mama ei.

În anul 1528, când ADILLA avea 15 ani, Dario a luat decizia emigrării pe continentul nou-descoperit de navigatorii spanioli. Au coborât de pe puntea vasului în estuarul denumit La Plata, unde ţărmul adăpostea deja o mare colonie de imigranţi spanioli. În acea zonă luxuriantă a fost întemeiat oraşul Santa Maria del Buen Aire (Buenos Aires) după aproximativ 8 ani. Dario şi-a continuat drumurile spre Spania, de unde corăbiile aduceau mărfuri de strictă necesitate pentru coloniile de imigranţi.

Medicii europeni soseau sporadic şi, mai ales, după începutul dezvoltării oraşului Buenos Aires. Asistenţa medicală a populaţiei sosite

de peste ocean o asigurau în mare parte vindecătorii indieni, care locuiau în triburi depărtate de ţărmul oceanului Atlantic. Majoritatea triburilor din noua provincie Buenos Aires era formată din indieni de etnie chona.

ADILLA avea 17 ani când, îmbolnăvindu-se de o infecţie digestivă, mama ei a chemat în casă un vindecător chona, binecunoscut în zona unde locuiau. Tânărul Iamri avea 24 de ani. Plecase în urmă cu 2 ani din tribul său, dorind să supravieţuiască prin ştiinţa străveche a vindecărilor indiene chona şi să trăiască în condiţiile civilizate create de cuceritorii spanioli. După ce a tratat-o pe ADILLA cu metodele lui misterioase, au rămas prieteni.

A trecut mai puţin de un an până când s-au hotărât să formeze o familie. Au trecut cu vederea prejudecăţile sociale, tradiţiile amerindienilor chona referitoare la căsătorie, iar iubirea lor a triumfat. Iamri avea deja o casă numai a lui, într-o zonă ce urma să devină un cartier mărginaş al oraşului Buenos Aires. În acea căsuţă, cuibul iubirii lor, ADILLA şi-a născut cei doi fii. Avea 20 de ani când i-a dat viaţa lui Rundi şi 24 de ani când l-a adus pe Marredu în frumoasa ei familie.

La scurtă vreme după căsătorie, ADILLA a început să muncească alături de Iamri la tratarea bolnavilor sosiţi în mica lor încăpere, transformată în cabinet terapeutic. A învăţat repede ce avea de făcut ca asistentă a soţului, neavând curajul să lucreze singură de la început.

Dintre cei doi băieţi, numai Rundi s-a simţit atras de munca părinţilor. A crescut lângă ei, privind fascinat ce făceau tatăl şi mama lui când voiau să scoată duhurile bolilor din trupurile vlăguite ale bolnavilor. Iamri ştia descântece pentru toate felurile de boli existente în rândul băştinaşilor indieni. Pentru bolile aduse de europeni, cum erau tuberculoza şi multe altele, nu avea leacuri eficiente, fiindcă nu ştia cum să le trateze. Duhurile acelor boli grave erau puternice şi nu voiau să părăsească uşor trupurile bolnavilor.

Ajuns vindecător chona alături de părinţii lui, Rundi s-a căsătorit la 21 de ani cu o fată de 15 ani, numită Kantu, care a ajuns mama a trei băieţi. Marredu, fratele lui Rundi, a preferat să ajungă negustor de fructe şi legume, aduse din zonele învecinate oraşului. Căsătorit la 23 de ani cu Odilla, o tânără cu 7 ani mai mică decât el, a ajuns tatăl a două fete.

ADILLA, harnica şi iubitoarea lor mamă, a murit la 55 de ani, din cauza unei infecţii digestive. Carnea adusă de servitoarea ei de la piaţă nu a fost foarte proaspătă. ADILLA a mâncat prima din friptură gustoasă, Iamri fiind plecat toată ziua la pacienţii ce nu se puteau deplasa până la cabinet. Seara târziu, şi-a găsit soţia grav bolnavă, cu febră şi o stare digestivă îngrijorătoare. A tratat-o cum s-a priceput, dar şi-a dat seama

că nu o va putea salva. Bănuia faptul că vreun om ticălos adusese la piaţă carnea unui animal bolnav, mort înainte de a-l tăia.

Nina Petre
29 ianuarie 2018

Episodul 5 - HELLE

Episodul spiritual nr.5 dedicat lui David îl are ca erou pe danezul HELLE THOTT. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1357-1413 (secolele 14-15). HELLE s-a născut la ferma părinţilor lui, situată într-o zonă de câmpie, unde se află astăzi oraşul Vejen.

Statul danez, întemeiat în secolul 10, şi-a atins maxima întindere în secolul 11, incluzând între hotarele sale Norvegia, Anglia şi Scoţia. În cadrul Uniunii de la Kalmar, între 1397 şi 1523, sub autoritatea dinastiei daneze, au fost reunite Norvegia cu Islanda şi Suedia cu Finlanda.

Tyke Thott, tatăl lui HELLE, creştea la ferma lui sute de oi, zeci de capre şi câţiva cai. Soţia lui, doamna Lise, născuse doi băieţi. Oluf era cu 3 ani mai mare decât HELLE.

Angajat în marina comercială, Oluf i-a cedat lui HELLE partea lui de moşie şi s-a stabilit la 24 de ani în sudul Norvegiei, prin căsătoria cu o norvegiancă. Ane era cu 7 ani mai tânără decât Oluf. Au avut împreună un băiat, pe Asulf.

HELLE s-a căsătorit la 22 de ani cu Birte Orsted, o fată de 16 ani, fiica lui Axlan Orsted, negustor de piei şi blănuri, şi a doamnei Rikke. Birte a născut un singur copil, pe fiica lor, Belinde, la 19 ani. Belinde a fugit la 17 ani cu negustorul german Klaus Zemp, un bărbat de 24 de ani, urmând să locuiască în satul lui din nordul Germaniei, aproape de graniţa cu Danemarca. Au avut trei băieţi: Alfons, Jorg şi Fred.

HELLE Thott a decedat la 56 de ani, în toamna anului 1413, în urma loviturii primite la cap, în zona occipitală, în timp ce îşi potcovea calul favorit. Bietul animal se speriase de o pasăre şi a dat din picior.

Nina Petre
31 august 2019

Episodul 6 - RUSEN

Episodul spiritual nr.6 o are ca eroină pe RUSEN. Ea a trăit între anii 1211-1268 (secolul 13). S-a născut într-un sat locuit de slavi situat pe ţărmul nordic al Mării Negre.

Părinţii ei erau oameni săraci, ducându-şi cu greu traiul modest împreună cu cei şapte copii, trei băieţi şi patru fete. Una dintre fete era micuţa DVORA. La 6 ani, ea a fost răpită în timp ce se juca în nisip de către doi turci care tocmai coborâseră de pe o corabie. Le-a plăcut că fetiţa era blondă, cu ochii albaştri.

Corabia a plecat în larg, oprindu-se pe ţărmul sudic al Marii Negre, în ţinutul Anatoliei. Acolo se afla o localitate cu turci, în care domina casa unui negustor de sclavi, cea mai mare dintre construcţii. Hasip, stăpânul casei, avea o moşie mare, cu multe bordeie în care trăiau sclavii lui, meseriaşi, agricultori şi femeile din harem. Acum, pe locul vechiului sat se află localitatea portuară Kidros, aparţinând Turciei.

DVORA a fost dusă în haremul lui Hasip şi dată în grija a două sclave bătrâne. După câteva zile, a fost botezată în religia islamică şi numită RUSEN. De la 7 ani, RUSEN a început să lucreze la războiul de ţesut vertical, aflat într-o încăpere a atelierului ţesătoarelor. Treptat, a devenit o sclavă foarte valoroasă, fiind pricepută la ţesutul stofei de lână şi a pânzei de mătase.

Nici Hasip şi nici fiul său, Cihan, nu i-au dat voie să se căsătorească. RUSEN nu a avut copii.

La 57 de ani, în timp ce ţesea o stofă la războiul vertical, s-au rupt legăturile acestuia cu peretele. Prăbuşit peste biata femeie, războiul i-a zdrobit capul şi coloana vertebrală. După o oră de la accident, RUSEN a decedat.

Nina Petre
26 septembrie 2019

Episodul 7 - DAYU

Episodul spiritual nr.7 îl are ca erou pe japonezul DAYU. El s-a născut în oraşul Kyoto, capitala Imperiului Japoniei, şi a trăit între anii 1114-1156 (secolul 12).

DAYU a trăit în perioada când Japonia era condusă de membrii familiei Fujiwara. Pentru a echilibra puterea excesivă, împăraţii care au domnit în secolul 12 s-au sprijinit pe funcţionari şi războinici recompensaţi prin favoruri şi terenuri vaste. Ele au slăbit capacitatea

structurilor centrale ale Statului de a guverna ţara. Familiile războinice Minamoto şi Taira luptau pentru cucerirea puterii efective într-o perioadă de ciocniri dinastice interne ale familiei imperiale.

În timpul vieţii lui DAYU, pe tronul Imperiului Japoniei au domnit următorii împăraţi: Toba (1107-1123); Sutoku (1123-1141); Konoe (1141-1155); Go-Shirakawa (1155-1158).

Isamu din Kyoto, tatăl lui DAYU, era fierar-armurier în atelierul palatului. Masao, mama lui DAYU, murise când băiatul avea 2 ani, fiind grav bolnavă de inimă. DAYU a fost crescut cu doici şi servitoare până la 6 ani, când tatăl lui l-a înscris în şcoala militară a Casei imperiale. A fost calificat ca luptător la 16 ani şi angajat în regimentul de protecţie a Palatului din Kyoto.

S-a căsătorit la 21 de ani cu Mayako, o fată de 17 ani. Tatăl ei, Keigo, era luptător la Palat. Kadiri, mama ei, născuse două fete şi doi băieţi.

Mayako a născut un singur copil, pe fiul lor, Hitoshi, după ce a împlinit 20 de ani. Semănând bine cu tatăl său, Hitoshi a ajuns şi el militar în slujba Casei Imperiale. S-a căsătorit la 23 de ani cu Echiko, o fată de 18 ani. Au avut împreună un băiat, Hideki, şi o fată, Izumi.

DAYU a fost ucis la 42 de ani, în iarna anului 1156, în timp ce încerca să despartă două grupuri de luptători angajaţi de familiile rivale Minamoto şi Taira. Nici viaţa lui Hitoshi nu a fost uşoară şi liniştită, fiind înconjurat de ura unchiului şi a mătuşilor lui. După moartea lui Masao, DAYU nu s-a recăsătorit, preferând să întreţină câteva amante. Acestea i-au dăruit patru copii.

Fratele lui DAYU se numea Goro. Surorile acestuia erau Nao, Jin şi Nishi. După uciderea lui DAYU, a început lupta între urmaşi pentru resturile din averea lui. Duşmănia dintre rude a durat câte zile a mai avut fiecare.

Nina Petre
27 octombrie 2019

VALENTINA

Autoprezentare

Am avut un început de viaţă tulbure, într-o familie săracă, dezbinată, fără credinţă în Dumnezeu. Convieţuirea cu tatăl a fost guvernată de frică, iar faţă de mama domina o stare de milă şi neputinţă de a o proteja de accesele de furie şi violenţă fizică ale tatălui. Un accident din care am scăpat miraculos cu viaţă, precum şi alte incidente sau întâmplări nefericite m-au urmărit ca un nor tot restul adolescenţei, o perioadă fumurie, marcată de multă suferinţă. Părinţii s-au despărţit, spre eliberarea mamei.

Am plecat la facultate, unde mi-am cunoscut viitorul soţ, cel care a marcat începutul ascensiunii. Alături de el, dansând în hora dragostei cu nădădăi, am învăţat despre cele sfinte, cele ale lumii văzute şi nevăzute, despre cauzalitate, psihologie, rugăciune, puterea gândului şi a cuvintelor, despre vindecare, renunţare si iertare. M-am căsătorit şi am dat naştere la doi prunci, băieţi.

Sunt multe gânduri, cunoştinţe, preferinţe, precum şi tendinţe care simt că vin de dincolo de mine şi de timp. Pe de o parte, cred că dezvăluirea trecutului îmi va explica prezentul şi voi putea face astfel alegeri mai potrivite, în armonie cu menirea mea. Pe de altă parte, cunoaşterea este setea pe care am încercat să o stăvilesc prin tot ce am experimentat cu ajutorul celor cinci simţuri şi cu credinţă într-un al şaselea, cel intern.

Din copilăria fragedă îmi amintesc o întrebare pe care am adresat-o mamei: "Care este talentul meu?" Aveam atunci convingerea că toţi oamenii trebuie să aibă o calitate specifică, un potenţial maxim într-un anume domeniu. În decursul anilor am dovedit numeroase abilităţi, în diferite domenii de activitate. Mi-au plăcut mult matematica, astronomia, astrofizica şi muzica.

Ca predilecţie, am simţit dintotdeauna că sunt un formator. O meserie de profesor mi-ar fi plăcut dacă nu mă izbeam de teancul de proceduri şi rapoarte ce trebuie respectate. În plus, datorită spiritului inovativ, cu siguranţă că nu aş fi îmbrăţişat stilul clasic de predare şi m-ar fi plictisit rutina. Spiritul meu îşi manifestă preferinţele scriitoriceşti prin tot ce scriu. Fie chiar şi un comentariu banal, îmi place să îl măsor, să îl îmbrac în cuvinte frumoase. Îmi place estetica cuvintelor, metafora. Am prezentat înclinaţie şi către psihologie, iar de câţiva ani am un mare interes pentru parapsihologie şi ştiinţele spirituale. În alte "universuri paralele" aş fi aprofundat cu plăcere criptografia şi astronomia.

Valentina
4 martie 2020

Episodul 1 - GUSTAVA

Episodul spiritual nr.1 o are ca eroină pe suedeza GUSTAVA ANDERSSON. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1802-1869 (secolul 19). GUSTAVA s-a născut în localitatea Skene, situată în vestul Suediei, în regiunea Gotaland, lângă fluviul Viskan. Acesta îşi varsă apa în cea a Strâmtorii Kattegat.

Helmer Andersson, tatăl GUSTAVEI, muncea ca tăietor de lemne într-o pădure din apropiere. Soţia lui, doamna Ingrid, dăduse viaţă la două fetiţe. Alva era cu 2 ani mai mare decât GUSTAVA. Cele două surori au fost lăsate de părinţi să înveţe timp de 4 ani în şcoala primara patronată de biserica parohiei.

Alva s-a măritat la 17 ani cu negustorul de cojoace şi piei de oaie Per, un flăcău de 22 de ani. Au avut împreună doi băieţi: Sten şi Erik.

GUSTAVA iubea nespus fagii şi stejarii din pădurea unde lucra tatăl ei. Suferea ori de câte ori tăiau câte un copac şi vedea cum gaterul îl transformă în scânduri. Cânta pădurea în baladele ei şi plângea la amintirea copacilor tăiaţi pentru a ajunge lemne de foc, mobilă sau cherestea.

Începând de la 8 ani, a învăţat să confecţioneze fluiere din lemn de fag şi să cânte cu ele balade populare. La petrecerile din localitate, era invitată să interpreteze cântece vechi, transmise de la o generaţie la alta. Obişnuia să aducă îmbunătăţiri textelor străvechi, cuvintele potrivite ieşind spontan din mintea ei sclipitoare.

Unul dintre voinicii care transportau scândurile cu pluta pe apa fluviului până la malul strâmtorii, unde aşteptau negustorii de cherestea, s-a îndrăgostit de ea. Fata avea 18 ani, când a ajuns mireasa gospodarului Emund Ullsten, mirele având 26 de ani. Tatăl lui Emund, Henrik Ullsten, era de meserie tâmplar. Împreună cu fiul său a pus ban lângă ban, reuşind astfel să achiziţioneze un gater. Hanna, mama lui Emund, confecţiona haine de iarnă din piei de oaie.

GUSTAVA a născut un singur copil, pe voinicul Olof, după ce împlinise 24 de ani. Băiatul a învăţat să facă scânduri la gaterul familiei, pe care le vindea negustorilor interesaţi de ele pentru a le da la export. Negustorii englezi erau mari amatori de cherestea. Olof a învăţat şi meseria de tâmplar, reuşind să îşi vândă modestele piese de mobilier în Skene şi în localităţile apropiate. S-a căsătorit la 20 de ani cu Ulla, o fetiţă de 16 ani, care i-a dăruit doi copii. Fata lor se numea Freja, iar băiatul, Johan.

GUSTAVA Andersson a decedat la 67 de ani, în anul 1869, grav bolnavă de reumatism.

Nina Petre
27 august 2019

COMENTARIUL VALENTINEI

"GUSTAVA ANDERSSON pare că a avut o viaţă simplă, liniştită, dar şi scurtă, în contrast cu durata şederii astrale a spiritului de după moartea ei. M-am tot gândit care ar putea fi explicaţia pentru cei peste 100 de ani. M-am liniştit să ştiu că n-a făcut vreo pagubă de natură să le dea pricină de judecată îndelungată mai marilor. Sau poate spiritul nostru a fost foarte preocupat de studii cereşti şi a avut puţină tragere către experienţa fizică. Nu m-ar mira foarte, căci şi în prezent tind să teoretizez totul, fiind de fire foarte analitică. Perioadele astrale care au precedat existenţei GUSTAVEI sunt de asemenea de peste 80, sau chiar 90 de ani, mult mai mult decat anii tereştri.

În primul rând, ţara, locul, cultura îmi plac foarte mult. Am vizitat deja Suedia de două ori. Pe lângă cei doi copii ai surorii Alva şi cei ai băiatului Olof, GUSTAVA avea o soră, ele fiind deci, cei doi copii ai părinţilor lor. Și totuşi, ea a născut un singur copil, băiat. Se poate ca cele două surori să fi fost foarte apropiate, aşa intuiesc. Şi în viaţa aceasta, îmi place că sunt băieţi amândoi.

Asocierea cu lemnul şi tâmplăria a fost reprodusă şi în viaţa curentă. Mama a lucrat în industria lemnului, iar eu am meşterit o perioadă, din pasiune, câteva obiecte din lemn, umplând apartamentul de rumeguş şi

unelte de tâmplărie. Am învăţat să cânt la fluier aproape imediat cum am început. În perioada mea muzicală, am cântat balade despre legende străvechi, folosind texte arhaice şi instrumente tradiţionale.

Iubesc pădurea. Nu agreez frigul şi nu funcţionez la temperaturi scăzute.

Voi medita asupra GUSTAVEI. Similitudini sunt multe. Ar fi interesant de desluşit diferenţele, căci ele produc schimbarea, evoluţia. De asemenea, mi-ar plăcea să cunosc şi relaţia cu soţul ei, cu mult mai mare decât ea."

15 martie 2019

Episodul 2 - LEON

Episodul spiritual nr.2 îl are ca erou pe spaniolul LEON ARCOS, a cărui viaţă s-a desfăşurat în perioada anilor 1679-1720 (secolele 17-18). Era singurul copil al ofiţerului spaniol Evarado Arcos şi al doamnei Duena, spaniolă din Barcelona, la fel ca soţul ei. Soţii Arcos locuiau într-un fort militar dotat cu mai multe clădiri din nordul Hondurasului, port la Marea Caraibilor, care s-a dezvoltat ulterior, devenind oraşul La Ceiba.

Teritoriul Hondurasului a fost locuit în epoca precolumbiană de triburi amerindiene: corotegi, paya, leneas. Hondurasul, descoperit în 1502 de Cristofor Columb, a fost cucerit începând din 1524 de conchistadorul spaniol Cristobal d'Olid y Alvarado, fiind apoi inclus administrativ în Căpitănia Generală Guatemala (în 1539).

LEON a fost educat acasă, în fortul militar, de către un militar profesor spaniol până la 14 ani. La 15 ani, a cerut să fie primit în regimentul condus de tatăl său pentru pregătire în vederea viitoarei cariere militare. La 17 ani au început misiunile grele, vizând exterminarea indienilor paya din jungla apropiată de ţărm şi din munţii sălbatici aflaţi spre sud.

LEON iubea jungla şi munţii din sud, iar animalele sălbatice nu l-au atacat niciodată.

S-a căsătorit la 24 de ani cu spaniola Elvera, o fată de 17 ani, fiica militarului Santo Avellano, comandantul garnizoanei militare şi a doamnei Rosa. Elvera a născut un singur copil, pe fiica lor, Dolores, la 21 de ani.

Leon suferea la exterminarea fiecărui indian. Ar fi dorit să revină în Spania, ţara natală a părinţilor lui. La 41 de ani, în vara anului 1720, LEON a refuzat să mai ucidă indieni pentru a le lua pământurile. Drept

pedeapsă, a fost executat prin împuşcare pentru neexecutarea ordinelor primite de la noul comandant al garnizoanei militare.

Soţia lui, Elvera, avea 34 de ani, iar fiica lor, Dolores, abia împlinise 13 ani. Părinţii Elverei, Santo şi Rosa, le-au luat pe amândouă şi s-au îmbarcat pe o navă militară spaniolă care a acostat în Barcelona. S-au stabilit în frumoasa localitate portuară. Elvera nu s-a recăsătorit, iar Dolores şi-a găsit împlinirea vieţii. Calificată ca soră medicală, s-a căsătorit la 21 de ani cu farmacistul Carlos Pando, el având 28 de ani. Au avut împreună două fete: Xaviera şi Paquita.

Nina Petre
25 septembrie 2019

COMENTARIUL VALENTINEI

"Educaţia acasă de până la 14 ani cu un singur profesor de sorginte militară explică avântul nesăbuit al puştiului în "joaca cu soldăţei" de-adevăratelea. Tot ce a urmat pun pe seama educaţiei precare, a lipsei de experienţă într-un cadru social şi, mai ales, a lipsei unei copilării. La 17 ani, fiind încă atât de fraged, a fost marcat profund de ororile pe care trebuie să le fi văzut sau chiar înfăptuit. A preferat moartea prin neexecutarea ordinelor înaintea unui alt sacrificiu, deşi i-au trebuit 24 de ani până să capete acest "curaj". Pare că destinul său era destul de clar trasat, dat fiind că viaţa sa a început într-un fort militar, din părinţi militari, primind o educaţie în aceeaşi direcţie, iar spiritul nostru s-a "înhămat" cu bună ştiinţă la această experienţă.

Remarc şi eu faptul că a refuzat să mai ucidă numai după ce s-a schimbat conducerea. Pentru că nu îi făcea plăcere, sufletul său era într-adevăr chinuit. Tatăl său a avut o foarte mare autoritate în faţa lui şi, poate, respect. LEON avea ceva de demonstrat tatălui şi regimentului din care făcea parte, căci doar el era fiul ofiţerului.

Moartea sa a fost o şansă pentru Elvera şi pentru Dolores să iasă din mediul acela ostil. Dolores a putut astfel să îşi găsească vocaţia şi să aibă o viaţă "civilă". Nu cunosc ce profesie a urmat ulterior micuţa Xaviera, însă meseria părinţilor ei ar putea avea o legătură cu profesia de medic predestinată fiului meu.

Faptul că LEON dorea să revină în Spania, ţară care nu l-a născut, dar care l-a format prin cultura părinţilor, cred că mi-a fost trasmis indirect prin plecarea tatălui meu în aceeaşi ţară şi prin posibilitatea de a mă muta acolo. Nu ar fi fost deci, o alegere a mea, ci o conjunctură favorabilă împlinirii acestei dorinţe rămase în eter. Originea spaniolă a

lui LEON justifică faptul că înţeleg foarte bine limba spaniolă, deşi nu am studiat-o. Mi s-a părut dintotdeauna foarte predictivă, uşor de asimilat.

Pădurea (jungla), munţii, ca şi în cazul primului episod, reprezintă un peisaj cu care mă asociez. Barcelona nu prea se încadrează tiparului."

27 septembrie 2019

Episodul 3 - PATRIZIA

Episodul spiritual nr.3 o are ca eroină pe italianca PATRIZIA PARRI. Ea s-a născut în Verona şi a trăit între anii 1513-1567 (secolul 16). Oraşul Verona se afla sub dominaţia Veneţiei din anul 1405.

Michele Parri, tatăl PATRIZIEI, era cămătar şi negustor de case. Doamna Paola, soţia lui, născuse două fete. Valeria era cu 4 ani mai mare decât PATRIZIA. Căsătorită la 17 ani cu moşierul Arturo Goria, un bărbat de 26 de ani, Valeria a născut un singur copil, pe fiul lor, Giulio.

PATRIZIA a primit o bună educaţie acasă, în Verona, cu ajutorul a două călugăriţe, Gulielma şi Maddalena, între 9 şi 13 ani. La 17 ani, părinţii i-au dat-o de nevastă moşierului Ermanno Rumor, un bărbat de 25 de ani. Părinţii lui Ermanno locuiau în Veneţia. Leopoldo Rumor, tatăl lui Ermanno, era comandantul unei corăbii comerciale. Doamna Carolina, soţia lui Leopoldo, era mama a trei copii: Arabella, Fia şi Ermanno.

Înaintea căsătoriei cu PATRIZIA, Ermanno cumpărase o vilă eleganta în Verona cu ajutorul viitorului socru, Michele Parri.

La 22 de ani, PATRIZIA a născut-o pe micuţa Filomena, unicul copil. La 3 ani după naşterea Filomenei, PATRIZIA a născut un băieţel mort.

Moşia lui Ermanno, situată spre nord de Verona, era un adevărat paradis pentru PATRIZIA şi Filomena. Între 10 şi 16 ani, Filomena sosea la părinţi doar în vacanţa de vară, ea fiind educată într-o mânăstire unde învăţau carte multe fete provenite din familii bogate. La 19 ani, Filomena s-a mutat în Roma prin căsătoria cu Emilio Tambroni, un bărbat de 27 de ani, funcţionar la Palatul Pontifical. Unicul lor copil, un băiat, a primit numele de Bertrando.

PATRIZIA a trăit doar 54 de ani. În vara anului 1567, pe când se afla cu soţul ei şi două servitoare în casa de la moşie, au intrat doi hoţi în curte. Paznicul grădinii a strigat la ei şi s-au luat la bătaie. Hoţii aveau cuţite şi voiau să intre în casă. A început lupta între hoţi, paznic şi Ermanno. Când unul dintre hoţi se pregătea să îl înjunghie pe Ermanno, PATRIZIA l-a lovit în cap cu tabloul pe care tocmai îl pictase pe o bucată

groasă de lemn. Căzut la pământ, hoţul a fost luat de camaradul lui şi târât în pădure. Au fost iertaţi şi lăsaţi să plece de unde veniseră.

După fuga hoţilor, PATRIZIEI i s-a făcut rău de la inimă. Ermanno a transportat-o în caleaşca lor până la reşedinţa din Verona, unde a chemat de urgenţă un medic. Până spre sfârşitul zilei următoare, PATRIZIA a zăcut inconştientă, iar la apusul soarelui, sufletul a părăsit-o.

Nina Petre
28 noiembrie 2019

COMENTARIUL VALENTINEI

"Am citit scrisoarea de câteva ori și mă bucur de viaţa bună, lipsită de griji pe care a dus-o Patrizia.

Este ceva legat de băiețelul născut mort care mă pune pe gânduri.

Ea picta pe scoarțaă și lemn, iar mie îmi place să pictez pe pietre. Educația primită de la călugărițe i-a conferit o înclinație către teologie, spiritualitate, sau misticism. Este valabil și în prezent.

Ea a avut o familie de care era atașată și, posibil, unită. Avea părinţi, socrii, frați, cumnate, nepoţi, o fiică. Eu am experimentat o viaţă de familie destrămată (între părinți și dată la bunici), dar apoi mi-am găsit familia (soţ, socrii) de care mi-a plăcut să țin alături și scenariul de aici începe să semene cu al Patriziei.

Finalul sau plecarea ei din scenă mă face să cred că era o fire foarte sensibilă, asta dacă nu avea probleme de inimă."

30 noiembrie 2019

Episodul 4 - EMEKA

Episodul spiritual nr.4 îl are ca erou pe egipteanul EMEKA. El s-a născut în oraşul Cairo şi a trăit între anii 1370-1415 (secolele 14-15).

Oraşul Cairo, actuala capitală a Egiptului, situat la gurile deltei Nilului, a fost întemeiat în anul 969 de către dinastia arabă a Fatimizilor. S-a impus ca o nouă capitală artistică şi culturală a Islamului. În secolul 13, sub domnia mamelucilor, a devenit cel mai mare centru comercial din Orientul Apropiat, rol pe care şi l-a menţinut până în secolul 16. Egiptul fusese cucerit de arabi în perioada 639-641. Aceştia au impus populaţiei religia islamică şi limba arabă.

Familia lui EMEKA practica religia islamică. Afzal, giuvaergiu vestit în Cairo, căsătorit cu doamna Nuha, avea trei băieţi. Fiul cel mare, numit

Majid, era cu 3 ani mai în vârstă decât EMEKA, iar acesta avea cu 2 ani mai mult decât Usman.

Majid a ajuns olar şi giuvaergiu (bijutier), ca tatăl său. Căsătorit la 22 de ani cu Amel, o fetiţă de 15 ani, a avut împreună cu ea trei copii. Fetele se numeau Hadia şi Nawal, iar băiatul, Talib.

Usman, ajuns negustor cu barca pe Nil, s-a căsătorit la 20 de ani cu Fatima, o fată de 16 ani. Au avut doi băieţi: Zaki şi Saif.

Dintre cei trei fraţi, numai EMEKA şi-a dorit să înveţe carte. Părinţii i-au făcut pe plac şi i-au dat voie să meargă 4 ani la maktab, şcoala islamică patronată de moschee. Acolo se predau bazele limbii arabe şi se citea Coranul.

Încă de la vârsta de 6 ani, EMEKA s-a străduit să înveţe meseriile părinţilor lui. Afzal l-a ajutat să facă oale de lut frumos ornamentate şi să confecţioneze bijuterii din argint pentru femei şi bărbaţi. De la mama Nuha a învăţat să ţeasă la războiul vertical covoare şi carpete necesare la rugăciuni.

EMEKA s-a căsătorit la 24 de ani cu Samia, o fată de 17 ani dintr-un sat de pe malul Nilului. Părinţii fetei, Sabah (tatăl) şi Zahia (mama), erau gospodari în satul lor şi mai aveau o fiică, Afra.

Samia l-a născut pe micuţul Maruf la 19 ani. Frumoasa Layla a sosit după 3 ani de la naşterea lui Maruf.

EMEKA obişnuia să îşi vândă bijuteriile, oalele şi carpetele la târgul din Cairo sau în satele din sudul capitalei, unde sosea cu barca lui.

La 44 de ani s-a îmbolnăvit de malarie, iar după un an, cumpita boala i-a oprit cursul vieţii. După înmormântare, văduva Samia a plecat definitiv la ţară, spre sud, într-un sat unde locuia sora ei, Husni, care a primit-o în casa ei. După câteva luni, Samia a decedat, din cauza unei crize cardiace.

Layla era căsătorită de un an când i-a murit tatăl. Soţul ei, Latif, era cu 11 ani mai în vârstă decât ea. Au devenit părinţii a trei băieţi: Nima, Sadi şi Yusef.

Maruf, rămas şi el în Cairo, ca sora lui, a devenit giuvaergiu (bijutier) şi negustor de giuvaeruri. Căsătorit la 26 de ani cu Amel, o fată de 16 ani, a avut împreună cu ea patru copii. Fiicele lor se numeau Muna şi Duha, iar băieţii, Khaled şi Tarik.

EMEKA s-a stins din viaţă la 45 de ani, în vara anului 1415.

Nina Petre
4 ianuarie 2020

COMENTARIUL VALENTINEI

"Cumva simţeam că spiritul meu a trăit în Egipt, cândva. Multe semne au indicat asta.

Să tot fi avut vreo 11 ani când mama îmi spunea că am un chip de egipteană. Mi-a plăcut mult să port în adolescenţă un cercel în formă de Ankh (simbolul vieţii). Îmi creionam ochii intens cu coada lungă în exterior, asemeni faraonilor din vechime, şi purtam bijuterii sofisticate, din argint. În prezent, ascult, printre altele, muzică tradiţională egipteană.

Nu mi-aş fi imaginat însă că am fost bărbat în acea perioadă.

Emeka făurea vase de lut, bijuterii şi ţesea covoare. Eu modelez în lut, îmi plac şi port uneori bijuterii cu simboluri, iar despre covoare, deşi nu am ţesut, le apreciez, inclusiv pe cele de genul care îmbracă pereţii la ţară. Mereu mi-au plăcut detaliile în arta egipteană. Apreciez creaţiile minuţioase, bogate în culori şi simboluri.

Religiozitatea lui, iarăşi, ca şi în cazul PATRIZIEI mi s-au transmis ca un suflu de curiozitate. Acum nu mai sunt o practicantă, însă mă interesează să cunosc despre fiecare religie, deşi înţeleg foarte bine că Adevărul e undeva deasupra şi din toate.

Familia numeroasă, iarăşi, mă bucură pentru că îmi asigură o bază mare de "prieteni" spirite care mă vor aştepta dincolo :) "

8 ianuarie 2020

Episodul 5 - KINUKO

Episodul spiritual nr.5 o are ca eroină pe japoneză KINUKO. Viaţa ei s-a desfăşurat între anii 1221-1273 (secolul 13). KINUKO s-a născut în localitatea Kamakura, unde se afla palatul shogunului.

Între anii 1185-1333, în Japonia a avut loc perioada Kamakura. Războinicul Minamoto Yoritomo s-a impus asupra rivalilor Taira, stabilindu-şi curtea la Kamakura. A instaurat un guvern militar, apoi şi-a luat titlul de shogun (în 1192), adică şef al guvernului, cu putere efectivă asupra întregii ţări. Împăratul Go-Toba a rămas la Heian (Kyoto), fiind o personalitate reprezentativă a tradiţiei şi istoriei naţionale. În anul naşterii eroinei noastre, şi-a început domnia împăratul Go-Horikawa (1221-1232).

Tatăl lui KINUKO, vestitul dansator Hikaru, era profesor de dans şi patronul unei trupe de artişti, cea mai apreciată în Kamakura. Doamna Manami, soţia lui Hikaru, o născuse numai pe KINUKO. Hikaru i-a dat fiicei lui lecţii de dans şi interpretare scenică începând cu vârsta de 5 ani.

KINUKO avea 8 ani, când a dansat pentru prima dată la o ceremonie religioasă desfăşurată în interiorul unui templu shintoist. Dansurile interpretate de grupul de fete se numea Kagura. Atunci a devenit KINUKO o dansatoare miko, având dreptul să se alăture preoţilor la desfăşurarea ceremoniilor religioase. După aceea, KINUKO a participat la manifestările-spectacol Kagura, la care asistau shogunul şi chiar împăratul. Dansurile Kagura se mai numeau tamai. Ele se bazau pe mişcarea braţelor, nu pe cea a picioarelor.

În cadrul fiecărui carnaval, succesiunea de dansuri şi cântece dura până în zorii zilei următoare, când îşi făcea apariţia Luceafărul de dimineaţă, către care se îndrepta un ultim cântec de salut. Imediat după aceasta, zeul protector al carnavalului se reîntorcea în lumea sa invizibilă, iar ceremonialul lua sfârşit. O altă formă de spectacol, numită bugaku, era compusă din dansuri prezentate cu precădere la curtea shogunului şi a împăratului. KINUKO a participat şi la astfel de evenimente.

Lui KINUKO i-a fost dat să interpreteze diferite roluri în sanctuarele shinto sau în faţa unor temple budiste, în cadrul unor pantomime numite „comedii populare”. Dansurile făceau parte din categoria celor magice, însoţind exorcismele menite să îndepărteze duhurile şi demonii.

KINUKO avea 20 de ani, când a fost luată în căsătorie de prinţul Keisuke din Heian, unul dintre nepoţii fostului împărat Go-Horikawa. La nuntă, eveniment desfăşurat în Kamakura, Keisuke avea 28 de ani. Tatăl lui, nobilul Kijuro, era consilierul împăratului, specializat în probleme militare. Doamna Yumako, soţia lui Kijuro, născuse doi băieţi: Keisuke şi Taro.

După căsătorie, KINUKO nu a mai avut voie să danseze la spectacole publice şi nici la înalta curte. Soţul ei i-a permis să danseze numai în vila lor, la petrecerile cu rude şi familii prietene.

La 22 de ani, KINUKO l-a născut pe micuţul Kunaiki, unicul copil. Băiatul şi-a ales profesia de militar în armata shogunului. S-a căsătorit la 27 de ani cu domnişoara Tadako, o fată de 17 ani. Au avut două fiice: Rumiko şi Yusuke.

KINUKO, pe măsură ce înainta în vârstă, devenea din ce în ce mai emotivă. Soţul ei, prinţul Keisuke, era pasionat de călătoriile pe ocean. Până la reîntoarcerea lui, KINUKO trecea prin puternice suferinţe sufleteşti. Militarul Kunaiki, fiul ei, îi dădea şi el emoţii puternice când îl ştia plecat în misiuni de luptă periculoase. KINUKO împlinise 52 de ani la începutul anului 1273, când inima, bolnavă de multă vreme, a încetat să mai bată.

Nina Petre, 5 februarie 2020

COMENTARIUL VALENTINEI

"Acest episod m-a încântat foarte mult. O simt aproape pe Kinuko. Nu îmi stârnește amintiri sau alte procese mentale, dar la nivelul inimii, îmi stârnește unele senzații. INIMA — pare să fie o cheie, un cifru. Ca și în celelalte vieţi, tot inima a fost ușa către divin.

Despre latura artistică, ce să mai spun... mă regăsesc total. Mă inspiră extraordinar. Mă gândesc chiar să fac un salt în trecut, să reproduc dansul acela. Inclusiv mişcarea braţelor este ceva ce am preluat în prezent. Am studiat puțin despre Kagura și am recunoscut unele mişcări pe care eu însămi le fac uneori.

Mă regăsesc și în relația cu soțul ei și tânjeala pe care a suferit-o. Regăsesc un tipar care se repetă, aşa cum ați punctat și dvs. Dedicarea fata de soţ, copii, o înclinaţie către sacrificiu.

Apropo de practici spirituale, am început să fac yoga, meditații şi vizualizări. Îmi dau voie să-mi accesez mai atent intuiția și să am încredere în ce îmi șoptește. Turnura pe care viaţa mea a luat-o a fost cursul intuiției și sentimentul eliberator îmi confirma că e drumul cel luminos.

De asemenea, am decis să îmi urmez vocaţia și să îmi folosesc darurile artistice, creative.

Sunt în plin proces de restructurare, urmează să mă organizez pe mai multe planuri, personal, profesional, spiritual."

11 februarie 2020

Episodul 6 - KAINDA

Episodul spiritual nr.6 îl are ca erou pe africanul KAINDA. Viaţa lui s-a desfăşurat între anii 1128-1169 (secolul 12). KAINDA s-a născut într-o comunitate de berberi situată în vestul Mauritaniei, în zona de litoral a Oceanului Atlantic, aproape de peninsula Capul Blanc.

Triburile berbere au fost islamizate în secolul 11, după ce Regatul Almoravizilor a distrus Imperiul Ghana, extinzându-şi teritoriul spre sud. La data naşterii eroului nostru, Regatul Almoravizilor era condus de emirul Ali ibn Iusuf.

Gospodarul Aziki, tatăl lui KAINDA, se pricepea la olărit, agricultură şi creşterea animalelor. Megdila, soţia lui Aziki, născuse cinci copii. Au murit de mici două fetiţe şi un băiat. Au rămas în viaţa o fată, Jdira, şi un băiat, KAINDA.

Jdria s-a măritat la 14 ani cu gospodarul Ignim, un tânăr de 19 ani, devenind mama a doi băieţi: Gildun şi Bizid.

KAINDA, foarte harnic din fire, a învăţat să facă oale de lut, să împletească rogojini şi coşuri, să îngrijească animalele familiei: oi, capre şi două cămile. Produsele din gospodărie destinate comercializării erau purtate pe spinările cămilelor până la ţărmul oceanului, unde soseau corăbii care le preluau. Aziki obişnuia să le ofere marinarilor piei, lână, oale, coşuri, rogojini, în schimbul unor alimente necesare familiei.

KAINDA s-a născut cu o voce frumoasă şi cu talentul de a compune uneori câte un cântec tradiţional. A învăţat repede incantaţiile localnicilor, folosite la numeroasele ritualuri care le înfrumuseţau viaţa.

Ajuns la vârsta adolescenţei, KAINDA ştia să invoce zeii protectori ai populaţiei locale, reuşea să cheme spiritele străbunilor, binecuvânta cu propriul limbaj sosirea unor prunci în satul său. În cadrul sărbătorilor locale, era rugat să cânte aproape tot timpul.

S-a căsătorit la 21 de ani cu frumoasa Cila, o fetiţă de 16 ani. Au avut doi copii. Fiul lor se numea Zizu, iar fata, Kulla. Pe Zizu, mama lui l-a născut la 18 ani. Kulla a sosit în familie după 4 ani de la naşterea fratelui său.

Fata a fost răpită la 12 ani de marinari piraţi şi vândută în Maroc unui negustor bogat. A devenit mama a şapte copii.

Zizu a rămas ca gospodar lângă părinţi. S-a căsătorit la 26 de ani cu Mazika, o fetiţă de 15 ani. Au avut două fiice: Thayri şi Siman.

KAINDA a fost ucis la 41 de ani, în toamna anului 1169, de o reptilă veninoasă.

Nina Petre
6 martie 2020

CCOMENTARIUL VALENTINEI

"Vă mulțumesc pentru frumoasă scrisoare.

În ultima lună, am lucrat foarte intens cu mine, prin meditații, rugăciuni, un anume stil de hrană, exerciții fizice, arta, contemplare, vizualizări... Am trăit atât de intens în ultima lună... încât mă simt în egală măsură și răvășită, dar și recunoscătoare."

18 martie 2020

Episodul 7 - EFIMIA

Episodul spiritual nr.7 o are ca eroină pe grecoaica EFIMIA PAGKALOU. Ea s-a născut în oraşul Salonic şi a trăit între anii 1025-1074 (secolul 11). Ţara ei, Grecia, făcea parte din Imperiul Bizantin din anul 395 d.Hr.. În secolele 6-7, limba greacă a devenit oficială.

Kostakis Pagkalos, tatăl eroinei noastre, era tâmplar, constructor de bărci pentru pescuit. Soţia lui Kostakis, doamna Sophania, născuse două fete. EFIMIA avea cu 4 ani şi jumătate mai mult decât sora ei, Panaiota.

Căsătorită la 17 ani cu marinarul Omiros, un bărbat de 26 de ani, Panaiota a dat viaţa la doi băieţi: Savinos şi Zafiris.

Kostakis şi familia lui nu aveau ştiinţă de carte.

EFIMIA a învăţat, după ce împlinise 10 ani, să picteze, pe fiecare barcă făcută de tatăl ei, câte o pasăre şi numele acesteia.

La 15 ani, a fost luată în căsătorie de marinarul Tiresias Kiosos, un tânăr de 23 de ani. Părinţii lui, Stauros şi Elessa, aveau o mică fermă în Macedonia, spre vest de Salonic. Elessa era mama a doi băieţi: Tiresias şi Otos.

Până la 18 ani, EFIMIA a locuit la ferma socrilor, bucurându-se de natura frumoasă şi, mai ales, de numeroasele păsări pe care le desena în albumul ei. La 18 ani, înainte de a naşte prima fetiţă, pe frumoasa Iula, a revenit în Salonic lângă părinţii ei. La 4 ani după naşterea Iulei, a sosit a doua fetiţă, Krinia. EFIMIA şi-a reluat munca la pictarea bărcilor construite de tatăl ei.

Împlinise 38 de ani, când Tiresias era plecat din nou pe mare şi nu s-a mai întors. Vestea naufragiului corăbiei încărcate cu mărfuri destinate negustorilor din Constantinopol a ajuns cu o întârziere de peste o lună în familia EFIMIEI. Nu exista niciun supravieţuitor care să relateze ce se întâmplase.

Iula plecase la 17 ani în Pelopones, după căsătoria cu marinarul Nervas din Patras. A născut patru fete şi doi băieţi.

Krinia avea 16 ani când i-a dispărut tatăl. După 2 ani, s-a căsătorit cu croitorul Ieroklis din Salonic, un bărbat de 27 de ani. Au avut trei copii. Băiatul lor s-a numit Errikos, iar fetele, Callia şi Anthi.

EFIMIA a trăit singură aproape 11 ani. Au cerut-o de nevastă doi negustori din Salonic, dar nu l-a vrut pe niciunul dintre ei. După aflarea veştii despre dispariţia lui Tiresias, şi-a pierdut vocea. Reuşea să discute numai în şoaptă şi numai când era absolut necesar. Preferă să tacă şi să privească zi de zi spre apa golfului. Nimeni nu ştia ce are în minte.

Împlinise 46 de ani şi se stingea văzând cu ochii. În vara anului 1074, începuse să o doară stomacul şi nu mai putea să mănânce. S-a îndurat Cerul de sufletul ei şi i l-a luat în lumea celor buni.

Nina Petre
22 iulie 2020

CCOMENTARIUL VALENTINEI

"Vă mărturisesc că numai gândul către Grecia mi-a lăsat de fiecare dată un gust amar. Nu am avut nicicând tragere să merg la mare acolo, deși părinții mei (via mama) merg acolo anual și sunt îndrăgostiți de ținuturile acelea. Am simțit mereu o reținere în legătură cu ţara și specificul zonei respective, geografic vorbind. Îi apreciez însă pentru măslinii și lămâii lor. Nu m-am priceput nicicând la specii de pești și nici nu m-a interesat subiectul.

11 ani de singurătate nedorită, neasumată. Toată durerea din suflet i s-a adunat în stomac. Faptul că și-a visat soțul și a comunicat telepatic cu el continuu până la propria ei ridicare sugerează că erau foarte apropiați și se iubeau. Regăsesc iar diferența de 8 ani între vârstele lor (ca în mai toate episoadele de antecesor femeie).

Când îi e dat omului să plece la cele sfinte, o face prin diferite moduri: inimă, stomac, dureri diverse, răni, boli, accidente.

Faptul că Efimia picta păsări pe bărci îl găsesc fantastic. Eu însămi am desenat o pasăre pe un perete al camerei și încă una pe dulap!"

22 iulie 2020

\- - - *Sfârşitul volumului nr.10* - - -